

Sorg

Vanhelga

Regnet faller sakta ned
Här sitter jag ensam och funderar
Över livet och dess mening
Känslorna stormar och skakar
Likt ett höstträd i oktober

Det enda jag kan göra är att acceptera
Att jag är fången här
I denna sorgliga existens
Glädjen och lugnet fyller min sårade kropp
Men det är bara tillfälligt